

Anna Toddová

Ženy z rodu Springovcov

*Štyri sestry zahľadené
do budúcnosti
v románe od autorky
knižnej senzácie After*

wattpad

YOLi

Anna Toddová

Ženy z rodu Springovcov

Preložila Anna Kolčiterová

Anna Todd
THE SPRING GIRLS

Copyright © 2018 by Anna Todd
Translation © 2019 by Anna Kolčiterová
Cover design by Emma A. Van Deun
Cover photograph Getty Images
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Spring Girls
(Gallery Books, a Division of Simon & Schuster,
Inc., New York 2018) preložila Anna Kolčiterová.
Redigovala Anna Šipická.
Korigovala Lucia Golianová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – YOLI, Bratislava,
v roku 2019 ako svoju 1415. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6579-0

*Venované všetkým „malým ženám“ tam vonku,
ktoré sa snažia prísť na to, čo znamená byť ženou.
Som tu pre vás aj pre všetky vaše sestry.*

1

meredith

„Vianoce bez darčiekov nie sú Vianoce,“ vyhlásila Jo sediac na koberci pri nohách svojej staršej sestry Meg. Dlhé hnedé vlasy mala ako vždy neposlušne rozčuchané. Moje silné dievča. Jediné, čo neokupovalo kúpeľňu hodiny. Jemnými prstekom s čiernym lakom na nechtoch, čo sa miestami už odlupoval, sa hrala s behúňom pod zloženými nohami. Ručne šitý červeno-čierny koberec bol kedysi žiarivý a krásny. Spomenula som si na deň, keď ho môj manžel poslal do Texasu zo svojho predošlého vojenského postu z Kandaháru v Afganistane.

V hlave mi znie drsný hlas vedúcej združenia manželiek, manželky člena jednotky, aby som používala správnu vojenskú terminológiu: *FOB* môjho manžela v Afganistane, teda vysunutá základňa. Určite by dodala, že ide o najväčšiu základňu v Afganistane. Denise som bola vždy tŕňom v oku. Komentovala dokonca aj ten koberec. Povedala, že to mal poslať na základňu a neplatiť poštovné.

Mojim dievčatám to bolo jedno. Od začiatku ten koberec rovnako ako ja zbožňovali. Keď som otvorila balík od ich otca, ktorý bol posledných osem mesiacov na opačnom konci sveta, dievčatá – najmä Jo – boli nadšené. Mali pocit, že vlastnia kultúrny poklad z ďalekej exotiky. Meg sa potešila, že náš jednoduchý príbytok zdobí luxusný ručne tkaný kúsok. Bola z dcér tá najmaterialistickejšia, ale vedela som, že pri správnom vedení premení svoju lásku k drahým a žiarivým veciam na niečo, čím naplní svoj život a pomôže okoliu.

Amy bola primladá, aby sa tým kobercom nejako extra zaoberala, a Beth, samozrejme, vedela, že koberec dorazí, lebo podľa ocka ona bola jediná Springovka, čo dokázala udržať tajomstvo. Učila sa z domu, takže Frank vedel, že naň dá pozor. Neskôr mi vysvetlil, že balík poslal domov preto, aby nás prekvapil, a nemuseli sme si poň ísť na základňu. Nie som si istá, či by to Denise pochopila, keby som jej to takto podala.

V poslednom čase náš krásny koberec už nebol taký krásny. Špinavé ťažké topánky ho postupne zošúchali a farby sa spojili do súvislej hnedej. Snažila som sa ho vyčistiť, ale jednoducho sa už nedal zachrániť.

Aj tak sme ho nekonečne milovali.

„V New Orleanse by mal napadať sneh. To mi pripadá vianočne,“ povedala Meg a prstami si prehrabla hnedé vlasy. Už ich mala takmer po plecيا. Vysvetľovala Jo, ako si spraví ombre účes s blond končekmi a tmavými korienkami. V ten rok bola veľká zima, často bola poľadovica, a takmer každý deň blokovala jedinú hlavnú cestu v našom meste autonehoda. Tabuľa pred našou vojenskou základňou, na ktorej sa počítali dni od poslednej smrteľnej autonehody, sa skoro každý deň vynulovala. Najvyššie číslo na tabuli vo Fort Hooode bolo šesťdesiatdva.

Ráno sa nezдалo také chladné, ako hlásili v správach na Channel 45. Rozmýšľala som, či dnes príde moja sestra, alebo sa vyhovorí na počasie. Vždy si našla nejakú výhovorku. Jej manžel slúžil s mojím a všetci vedeli, čo sa u nich doma deje. Vtipkoval s ďalšími vojakmi o jej postave, či o tom, ako sa pred mesiacom vyspal s nejakou medicínkou.

„Už volala teta Hannah?“ opýtala som sa dievčat.

Jedine Beth sa na mňa pozrela a odpovedala: „Nie.“

Odkedy sme sa minulé leto presťahovali do Fort Cypru, Hannah sa stihla dva razy zasnúbiť, raz zosobášiť, a čoskoro sa aj rozvedie. Milovala som svoju mladšiu sestru, ale nepovedala by som, že by ma jej prisťahovanie bližšie k mestu pred pár mesiacmi nejako rozrušilo. Cez víkendy pracovala v malom bare Spirits na Bourbon

Street. Podávali tam miešané drinky a chutné sendviče. Výborne sa jej hodila rola barmanky.

„Príde?“ opýtala sa Jo od dverí.

Zahľadela som sa do jej svetlohnedých očí. „Neviem. O chvíľu jej zavolám.“

Amy si pre seba čosi zahundrala a ja som sa zadívala na vypnutú televíziu.

Nechcela som sa s dcérami rozprávať o dospeláckych témach. Chcela som, aby ostali čo najdlhšie deťmi, ale zároveň aby veciam rozumeli. Hovorila som im o všetkom, čo sa okolo nich dialo. Diskutovali sme o aktuálnych udalostiach, o vojne. Snažila som sa im vysvetliť nástrahy a radosti života ženy, ale čím boli staršie, tým to bolo ťažšie. Musela som im vysvetliť, že chlapci a muži to majú v živote občas jednoduchšie, aj keď to tak nemá byť. Naučila som ich brániť sa, ak by im niektorý z chlapcov alebo mužov chcel ublížiť. Byť matkou štyroch dievčat vo veku dvanásť až devätnásť rokov bol nielen jeden z najťažších záväzkov, aké som kedy mala, ale bola to aj jedna z najdôležitejších úloh v mojom živote. Nechcela som, aby si ma pamätali len ako manželku vojaka. Zostanú po mne štyri spoľahlivé, zodpovedné a schopné ženy, ktoré pripravím do tohto sveta.

Mala som silný zmysel pre povinnosť. Ak už nič iné, chcela som, aby boli hrdé, silné a srdečné.

Meg bola naša rodinná princezná. Naše zázračné dieťa. Dočkali sme sa jej po dvoch nepodarených pokusoch a na svet dorazila večer na deň svätého Valentína. Niežeby sme s Frankom práve na nejakej romantickej večeri popíjali desaťdolárové poháre vína Yellow Tail merlot. Namiesto toho bol Frank v práci a snažil sa nezaspať. Každú hodinu musel ísť na pochôdzku po kasárňach (PK, ako by poznamenala Denise).

Neznášal túto službu rovnako ako dievčatá, ale musel ju raz do mesiaca povinne absolvovať. Štyrikrát som telefonovala jeho posádke, kým niekto konečne zdvihol a poslal po môjho manžela. Dorazil domov vo chvíli, keď sa už tie kontrakcie nedali vydržať. Rých-

lo ma natlačil do auta. Mysleli sme si, že malá sa narodí rovno v našom Chevrolete Lumina ročník 1990. Dívala som sa na chlpaté kocky zavesené na spätnom zrkadle. Pozorovala som, ako sa sem a tam hompálajú a snažila som sa nevnímať zápach marlboriek, čo Frank v aute fajčil, kým sme nevedeli, že som tehotná. Frank ma držal za ruku a rozprával vtipy. Snažil sa ma rozosmiať. Od smiechu mi stekali po lícach slzy a bála som sa, aby som neocikala chlpaté čierne potahy. Vtedy sme boli takí odviazaní.

Kým sme dorazili do nemocnice, pôrod už tak pokročil, že som nemohla dostať epidurálku, a kým teda Megan s krikom dorazila na svet, ja som sa úpenlivo snažila nerevať z plných pľúc. Veď to bola len jedna noc, jeden moment. Stala som sa matkou a niečo v mojom vnútri sa zmenilo. Dovtedy rozdrobené kúsky môjho života sa pospájali do celku a tešila som sa na novú úlohu.

Nasledovala Jo. Jej pôrod zanechal na mojom tele stopy. Vzpriečila sa a odmietla svoje malé telíčko otočiť správnym smerom, takže som musela rodiť cisárskym rezom.

S Beth to šlo ako po masle, musela som tlačiť asi len pol hodiny. Jej pôrod bol rovnako pokojný ako ona, dokonca aj moje mlieko prijala oveľa rýchlejšie než ostatné.

Nakoniec nás prekvapila naša neplánovaná malá Amy počas tacos utorka. Uvedomila som si, že môj žalúdok odmieta prijať ďalšie tacos napriek tomu, že zvyšok tela s tým nemá problém. Po Amy som poprosila lekárku, aby sa postarala o to, aby sme už nezažili žiadne ďalšie prekvapenia.

Amy bola rovnako ohnivá ako jedlo, po ktorom som tak veľmi túžila, keď som ju čakala. Hľadela som na ňu a na ostatné svoje dievčatá. Bolo ticho a ja som na chvíľu mala pocit, že Frank je doma a sedí v tom starom kresle, čo sa s nami sťahuje už od nášho prvého spoločného bytu. V mojej mysli si pospevoval s rádiom. Rád spieval a tancoval, aj keď mu to vôbec nešlo.

„Videla som na internete, že vo White Rocku znova obmedzili hudobný program,“ povedala Beth vtiahnuc ma nazad do reality.

„Ach, vážne?“ opýtala sa Meg.

Ženy z rodu Springovcov

„Hej, študenti majú fakt smolu. Aj predtým tam toho bolo málo, a teraz už prakticky nemajú nič. Žiadne nové nástroje, žiadne výlety. Nič.“

Amy sa so záujmom pozrela na staršie sestry.

„To *vážne*?“ vyprskla Jo. „Okamžite pôjdem za pani Wittovou. Je to debilina –“

„Josephine, pozor na reči,“ odsekla som, ale nespúšťala som zrak z Amy. Jo zavše nadávala, hoci tvrdila, že sa snaží ovládať. Keďže už mala takmer sedemnásť, nevedela som, čo s tým robiť.

„Prepáč, Meredith.“

Tiež ma z nejakého dôvodu začala oslovovať krstným menom.

Na druhej strane miestnosti zazvonil telefón a Amy vyskočila, že ho ide zdvihnúť.

„Kto volá?“ opýtala som sa.

Amy sa zohla a zaškúlila na displej. „... niečo ako banka. Národná banka Fort Cyprus.“

Stiahlo mi hrdlo. Na Vianoce? Vážne? Aj bez toho boli so svojím drzým marketingom a vysokými úrokmi poriadne mimo. Boli známi tým, že pred obchodmi a pobočkami PX lovili vojakov na pekný úsmev a nesplnené sľuby o rýchlejších prevodoch od armády, len aby si u nich otvorili účet.

„Len to nechaj dozvoniť,“ prikázala som jej.

Amy prikývla a stíšila zvonenie. Pozorovala malé červené blikajúce svetlo na telefóne, až kým neprestalo svietiť, a potom sa opýtala: „Kto nám volá z banky?“

Zapla som televízor.

„Aký film si pozrieme?“ prerušila ju Meg. „Vyberám si...“ Prstami s nalakovanými nechtami prešla po polici s dévedeckami, čo mala pri nohách, a poklepala na jedno. „Čo tak *Kruh*?“

Bola som Meg vďačná za zmenu témy. Meg vždy odhadla ľudí a polopravdami ich dokázala rozptýliť, uchvátiť a odzbrojiť.

„Neznášam *Kruh*,“ zakňučala Amy a prosebne sa na mňa pozrela.

Vôbec nebolo vtipné, keď Meg obliekla Jo ako to dievča z filmu, čo sa vyškriabe zo studne. Vôbec som sa nesmiala. Dobre, možno

trošku, ale aj tak som bola rozčúlená, že moje staršie dcéry tú najmladšiu takto potrápili.

„Ozaj?“ Jo sa opýtala strašidelným hlasom, ktorým sa snažila sestru vyľakať a načiahla sa, aby Amy poštekľila na boku. Tá sa hneď odtiahla.

„Prosím, mami, povedz Meg, že nechceme pozerat' *Kruh!*“ Amy ma potiahla za tepláky.

„A čo tak *Kľúč?*“ navrhla Beth. Bol to jej obľúbený film. Beth zbožňovala všetko s Kate Hudsonovou a už len vďaka bývaniu na okraji New Orleansu bol ten film ešte strašidelnejší.

„Jo, čo by si chcela vidieť?“ opýtala som sa.

Jo podišla k stojanu s dévedčkami, pričom Amy zhĺkla, pretože jej Jo stúpila na prsty na nohách.

„*Smrtonosný výlet* alebo...“ Chytila do ruky Interview s upírom.

Zamyslela som sa, že asi som super mama, pretože dievčatám sa páčia rovnaké filmy ako mne. Interview s upírom bol môj obľúbený film už dobrých dvadsať rokov. Anne Ricová je dodnes jediná autorka, ktorej knihy som dočítala do posledného písmenka.

Meg tichým hlasom poznamenala: „Ten film mi pripomína Rivera...“

Už len to meno vo mne vyvolalo pocit ako na kolotoči, našťastie ma však rozptýľila záľuba mojich dievčat dramatizovať udalosti. Amy rýchlo vstala, vytrhla Jo film z rúk a hodila ho pod vianočný stromček. Jo mimovoľne skríkla „Hej!“ a Meg poslala Amy vzdušný bozk.

„Volá John!“ zvolala Meg a zmizla, skôr než sa jej mobil poriadne rozozvučal.

„Tak teda *Smrtonosný výlet*,“ povedala Jo a zobrala zo stolíka ovládač.

Kým sa Jo hrala s DVD prehrávačom, Amy odbehla do kúpeľne a Beth zmizla v kuchyni. V dome bolo až na pípanie mikrovlnnej rúry ticho. Ozývalo sa len jej jemné bzučanie, kým sa v nej pripravovalo jedlo. V našej domácnosti zvyčajne nepanoval takýto pokoj. Keď bol Frank doma, ozývala sa u nás hudba a on sa smial, pospevoval si... hocičo.

Ticho v našej domácnosti určite dlho nevydrží a ja som si nebola istá, či oň chcem prísť, no užívala som si ho. Zavrela som oči a o chvíľu som začula pukot pukancov a zacítila som jemnú vôňu masla.

Jo sedela s prekríženými nohami pred televízorom a civela na svoje pásikavé ponožky. Nezainteresovanému pozorovateľovi by so svojimi našpúlenými perami a skleslým pohľadom pripadala smutná, ale ja som vedela, že je spokojná. Akoby premýšľala o niečom dôležitom. Chcela by som vedieť čítať myšlienky, aby som jej mohla pomôcť. Už sa mi nežiadalo byť ticho.

„Ako ti to ide s poviedkou?“ opýtala som sa. Teraz, keď si našla prácu, málokedy sme bývali takto samy. Mala som pocit, že tú prácu zbožňuje, pretože tam trávila skutočne veľa času.

Jo mykla plecami. „Dobre. Myslím si.“ Pretrela si líca a pozrela sa na mňa. „Myslím si, že je dobrá. Naozaj dobrá.“ Na tvári sa jej objavil hanblivý, no čarovný úsmev a zakryla si ústa. „Už to mám takmer hotové. Mám sa podpísať pravým menom?“

„Ako chceš. Alebo použi moje meno za slobodna. Kedy si to budem môcť prečítať?“ Úsmev jej z tváre zmizol ešte rýchlejšie, než sa tam objavil. „Alebo nie.“ Usmiala som sa, aby vedela, že nie som nahnevaná. Pochopila som, prečo mi svoje diela zatiaľ nechce ukázať. Samozrejme, že to trochu ranilo moje city, ale chápala som jej dôvody a nikdy som na ňu nechcela tlačiť.

„Mohla by si to poslať otcovi,“ navrhla som.

Chvíľu o tom premýšľala. „Myslíš, že má na to čas? Nechcem ho rozptyľovať.“

Niekedy mi pripadala priveľmi dospelá.

Vtom sa otvorili dvere na kúpeľni a do obývačky sa vrátila Amy. Ťahala za sebou prikrývku z postele. Darovali mi ju moji rodičia ešte pred jej pôrodom a už to na nej bolo poriadne vidieť. Farebné štvorce časom vybledli.

Blond Amy posadnutá leskom na pery chcela prirýchlo dospieť. Najviac zo všetkého sa snažila byť ako jej staršie sestry, ale bolo to typické správanie najmladšieho súrodenca. Moja sestra bola taká istá. Stále ma prenasledovala a chcela byť ako ja.

Amy bola teraz siedmačka a siedmy ročník patrí neodškriepiteľne medzi najťažšie. Ja som si veľa zo siedmej triedy nepamätala, takže pre mňa to nemohlo byť až také zlé. Deviaty ročník – tak na *ten* som sa pamätala.

Jo zavše provokovala Amy a upozorňovala ju, že sa už má pomaly chystať na strednú školu. Amy však práve prichádzala do veku, v ktorom bola presvedčená, že vie všetko najlepšie. Bola tiež v tej fáze, keď ešte úplne nedorástla do svojich plných tvarov. Dievčatá v jej triede si z nej uťahovali, že je samá ruka, samá noha a že ešte nedostala menštruáciu. Minulý týždeň sa Amy prišla opýtať, kedy si bude môcť začať holiť nohy. Mala som zásadu, že moje dcéry si môžu holiť nohy po prvej menštruácii, a Amy na to odpovedala scénou v kúpeľni typickou pre dvanásťročné dievčatá. Skutočne ani neviem, odkiaľ som to pravidlo vzala, možno od svojej matky, a keďže som si uvedomila, čím Amy prechádza, v ten deň som jej sama pomohla si nohy oholiť.

Meg bola nielen najstaršia, ale tiež pracovala v našom štátnom domove ako zástupkyňa vedúceho. Občas sme sa tvárili, že je náš, až kým sme napríklad nedostali pokutu za nepokosenú trávku. Pristihla som sa vtedy, ako sa dívam cez okno na chlapíka, čo sa skláňa k trávniku a meria výšku stebiel. Vyšla som a on sa porúčal k autu, ale predtým mi stihol dať potvrdenie o pokute. Úrad pre bývanie očividne nemal nič lepšie na práci ako merať ľuďom trávku.

Verila som, že jedného dňa si kúpime vlastný dom, možno keď Frank odíde z armády. Netušila som, kde sa nakoniec usadíme, keď bude mať po službe, ale bývať uprostred ničoho niekde v Novom Anglicku mi pripadalo veľmi príťažlivé. Frank však často hovoril o bývaní v zapadnutom plážovom mestečku, kde mohol človek celý deň chodiť vo flip-flopoch. Samozrejme, to záviselo aj od toho, čo bude s našimi dcérami. Amy bude doma ešte najbližších šesť rokov a Beth... nuž, nebola som si istá, či Beth chce vôbec niekedy odísť, ale aj to bolo v poriadku.

Beth doniesla dve misky plné pukancov a všetci sme sa v malej izbe pohodlne usadili. Ja som sedela vo Frankovom kresle, Amy

si sadla vedľa Beth a Meg na druhú stranu pohovky, Jo ležala na zemi pred televízorom.

„Ste pripravené?“ opýtala sa Jo a bez toho, aby počkala na odpoveď, spustila prehrávanie.

Počas titulkov som sa vrátila k myšlienkam, ako rýchlo moje dcéry vyrástli. Možno sme takto všetky spolu na Vianoce poslednýkrát. Meg pravdepodobne odíde na budúcoročné Vianoce k rodine Johana Brooka na Floridu, alebo kde majú ten dovolenkový dom. Niekedy som sa v tom strácala. Nepovedala by som, že Meg menila frajerov ako ponožky, ale zopár ich už mala. Na rozdiel od mojej mamy som na chalanov, čo randili s mojimi dcérami, dávala pozor, aj keď zatiaľ to znamenalo dávať pozor len na Meg. Franka to zaujímalo viac než mňa, ale vedela som z vlastnej skúsenosti, že prehnaná starostlivosť môže byť horšia, než naučiť naše dcéry čo najviac o randení a vzťahoch.

Keď mala Meg šesťnásť rokov, zobrala som ju ku gynekológovi a nechala jej predpísať antikoncepciu. Vyslúžila som si prednášku od svojej mamy.

Nemala celkom právo poučovať ma o etike, sama mala dve deti, skôr než dovŕšila dvadsaťjeden rok.

Znova zazvonila pevná linka, Jo sa k nej naklonila a vypla zvonenie.

Na to začal zvoniť Megin mobil. Hrala popová pesnička, ktorú si Amy okamžite začala spievať.

„Človeče, tá technológia,“ Jo to okomentovala.

„Volá pani Kingová,“ vzdychla si Meg a vstala.

Jo vzala do ruky ovládač a zastavila prehrávanie. Meg zmizla v kuchyni.

Amy si ľahla tam, kde predtým sedela Meg, aj keď po jej návrate bude musieť odísť. „Ešte som na prácu primladá, ale keď budem staršia, nájdem si lepšie miesto než je kaviareň alebo obchod s mejkapom.“

„Si protivná,“ povedala Jo.

„Ty si protivná,“ Amy napodobnila Join hlas.

Keďže bola najmladšia, pri každej príležitosti sa snažila poukázať na chyby všetkých sestier. Tušila som, že žiť v tieni troch starších sestier bolo pre Amino sebavedomie náročné, pretože ich svojím spôsobom zbožňovala. Sesterská láska bola komplikovaná, lebo svoje sestry nadovšetko milovala, ale zároveň takmer na všetko v ich životoch žiarlila. Na Megine široké boky, Joinu sebaistotu, Bethinu schopnosť variť z ničoho...

Keď sa Meg vrátila do obývačky, Jo znova pustila film.

„Už ti zaplatila?“ Beth sa opýtala čítajúc mi myšlienky.

Neprekážalo mi, že Beth pracuje pre pani Kingovú, aj keď na mňa so svojím veľkým domom a malými čistokrvnými psami pôsobila trochu zastrašujúco. Nikdy som sa s ňou nestretla, ale poznala som jej tri deti. Meg sa celkom páčil jej syn Shia a mne bolo jasné prečo. Bol milý, s veľkým srdcom a nekonečným množstvom vášne. Povedala by som, že ak by niekto Meg stačil, tak by to bol práve Shia King. Netušila som, čo presne medzi nimi bolo, ale myslela som si, že ak by Meg chcela, aby som to vedela, povedala by mi to.

Meg mykla plecóm. „Zatiaľ ešte nie. Nevieť prečo.“

Jo prevrátila oči a zdvihla ruky do vzduchu. Meg na oplátku skoro vypadli oči z jamiek.

„Nuž, a nespýtala si sa jej?“ opýtala som sa.

„Hej. Lenže je taká zaneprázdnená.“

„Čím? Organizovaním večierkov?“

Meg vzdychla. „Nie.“ Pokrútila hlavou. „To tie sviatky, má toho veľa.“

„Prekvapuje ma, že ti to neprekáža. Myslela som si, že si silnejšia,“ povedala Jo.

„Veď aj som.“

„Jasné, že je. No nie taká silná ako Jo. Jo je mocná ako chlapec!“ Amy sa zasmiala.

Jo vyskočila. „Čo si to povedala?“

Vzdychla som. „Amy.“ Povedala som jej meno dosť dôrazne, aby na mňa úkosom zazrela. „Čo som ti hovorila o takých rečiach?“ Toto v dome nestrpím. Moje dievčatá sa môžu obliekať ako chcú.

„Povedala som, že sa *správaš* ako chlapec,“ Amy si sadla na pohovku a vyhla sa Meganinmu pokusu udržať ju na kolenách. Vedela som, že keď to priveľmi vyhrotí, budem musieť zasiahnuť, ale chcela som ich nechať, aby sa aspoň pokúsili vyriešiť to samy. Rovnako ako s Meg a pani Kingovou, aj keď móresy tej ženy ohľadom neplatenia mi liezli na nervy.

„Amy, a čo to presne znamená? Neplatí totiž nič také, akože chlapci sú silnejší než dievčatá!“ Jo to povedala dosť nahlas a prstami naznačila vo vzduchu úvodzovky. „Sila nemá nič spoločné s tým, či je niekto chlap. Ak už –“

„To nie je pravda! Dokážeš zdvihnúť toľko, čo chlapci, nie?“ Amy namietla.

„To *nemyslíš* vážne.“ Jo našpúlila pery.

Meg položila dlane na Amine útle plec a zaborila kvietkované nechty do sestrinej belasej nočnej košele. Amy vzdorovito vydýchla, ľahla si a nechala Meg, aby sa jej hrala s vlasmi.

Jo čakala s rukami v bok.

V pozadí pokračoval film.

„Užime si vianočné prázdniny. Je to lepšie ako sedieť na hodine matiky, nemám pravdu?“ skonštatovala Beth. Moja drahá Beth sa ako vždy snažila veci upokojiť. V tomto sa najviac podobala Frankovi. Jo zdedila jeho vášeň pre politiku a spoločnosť, ale Beth bola prirodzene starostlivá.

Beth s Jo sa na seba chvíľu dívali, potom Jo ustúpila a ticho si sadla na dlážku.

O chvíľu však Amy znova načala obľúbenú tému posledných dní. „Ach, vôbec to nie je o toľko lepšie než matematika. Všetky dievčatá v triede sa vrátia do školy s novými handrami, mobilmi a topánkami.“ Na prstoch odpočítavala zoznam a potom zdvihla svoj mobil nad hlavu. „A my tu pod stromčekom nemáme žiadne darčeky.“

Pichlo ma pri srdci a zalial ma pocit viny.

Tentoraz prvá prehovorila Beth. „Zarábame viac peňazí, než polovica tvojich spolužiakov. Pozri sa na náš dom a na ich bývanie. Alebo aj na auto. Mala by si sa poobzerať okolo seba a uvedomiť si,

ako to bolo predtým, kým otec nebol dôstojníkom.“ Beth bola ostrejšia než zvyčajne. Vyzeralo to, že jej slová v Amy zarezovali, pretože sa zamračila a jej oči blúdili po izbe, bēžových stenách a skončili na televízore, ktorý sme kúpili v obchode pre vojakov, samozrejme bez dane.

Amy sa zahľadela na vianočný stromček. „*Presne* o tom hovorím. Mohli sme –“

Ako sa však počas prázdnin stávalo často, Jo prerušila Amy, aby všetkým pripomenula, že sme mali peniaze navyše len preto, že sa Frank v Iraku vyhýbal guľkám a nastraženým bombám, preto by sme mali byť rady, že máme to, čo máme, a nevoziť sa oportunisticky na jeho chrbte.

Neznášala som, keď sa vyjadrovali takto presne, bolo to trochu prisilné. Premýšľala som, či mi v chladničke ešte ostalo trochu baileys. Zdalo sa mi, že áno.

„Napokon,“ pokračovala Jo namosúrene, „všetky dievčatá v tvojej triede to väčšinou *ukradli*. Naozaj si myslíš, že rodičia Tiary Davisovej si môžu dovoliť kúpiť okuliare značky Chanel? Majú na to len dôstojníci a v tvojej triede žiadne také dieťa nie je, okrem toho prisťahovaného chalana z Nemecka. Ako sa to volá?“

Amy to meno takmer vyštekla: „Joffrey Martin. To je debil.“

Jo prikývla: „Hej, ten. Tak teda nezavid'. Nikto iný tu nemá peniaze, ak nie je prvého alebo pätnásteho v mesiaci.“

„Okrem Kingovcov,“ zašomrala Meg popod nos.

V jej slovách sa odrazilo viac, než len nervozita z nevyplatenej výplaty. Všetci v miestnosti vycítili v jej hlase túžbu po pekných veciach a Kingovci ich všetky mali. Dokonca sa hovorilo, že v tej drahej vile majú zlaté záchodové misy, aj keď Meg povedala, že žiadne nevidela.

Vedela som, že Meg zbožňuje prácu asistentky pani Kingovej. Nevedela som si predstaviť, ako moja princezná celý deň plní príkazy pani Kingovej. Oslovila ju v Sephore, či nechce pre ňu pracovať. Až na mejkap pani Kingovej a vychádzky s malými uštekаныmi psami je náplň jej práce pre mňa záhadou. Po tom, ako minulý týž-

deň Meg naplnila umývačku riadu, jej pani Kingová nariadila, aby sa špinavých riadov už nikdy viac nedotkla. Nepáči sa mi takýto prístup, ale Meg má už devätnásť rokov a musí sa sama rozhodnúť, ako sa k tomu postaví.

„Kingovcov nikto nemá rád,“ povedala Amy.

„Má!“ obhajovala ich Meg.

„Dobre, ty ich máš rada. To nič neznamená. Je to, akoby si vravela, že ľudia majú radi Amy,“ provokovala Jo, ale Amy sa nedala.

Vystrelila ako ohňostroj a začala kričať na sestru. „Jo vždy –“

Meg položila ruku na Aminu hrud' a posadila si ju nazad do lona. „Amy, bol to *kompliment*... Veď aj John Brooke bude raz dôstojníkom, keď o pár týždňov spromuje na West Pointe.“

Pretočila som nad Meginými slovami oči a chvíľu som sa cítila ako tínedžerka. „Nerieš takto hodnosti. Budú ťa mať za snobku.“

Meg to síce nepovedala, ale chcela naznačiť, že keby mala slnečné okuliare značky Chanel a bazén v záhrade ako pani Kingová, vôbec by jej neprekážalo, že ju označujú za snobku. Minulý týždeň som počula, ako to vravela Amy.

„Hej, Meg,“ dodala Amy.

„Sklapni, Amy.“

„Meredith, vieš, akí sú bohatí?“ opýtala sa Meg.

Pokrútila som hlavou. Vedela som len, že pani Kingová pomáha veľkým korporáciám dostať sa zo súdnych sporov. Kingovci ma nefascinovali tak ako moje dcéry. Bola som presný opak tej najstaršej. Neznášala som, keď sa ľudia vyvyšovali nad ostatných, ale v armádnej komunite sa to pomerne často stávalo. Pred posledným Frankovým povýšením sa mi zdalo, že zapadáam do skupiny narukovaných manželiek. Všetky sme boli opustené, bez peňazí, znervózňovala nás vojna a všetky sme sa snažili postarať o domácnosť. Niektoré manželky dokonca pracovali a mne sa to páčilo. Mala som zopár priateľiek, jednu mladú, ktorej sa práve narodilo dieťaťko, a ženu v mojom veku, ktorá dorazila do Fort Cypru z Fort Braggu.

Keď sa Frank stal dôstojníkom, už ma nechceli v komunite nízkych hodností, ale nepatrila som ani medzi manželky dôstojníkov.

Ako žena dôstojníka som mala viac sociálnej zodpovednosti, ktorú som jednoducho odmietala. Mala som štyri dcéry, o ktoré som sa musela starať, a manžela v zámorí, za ktorým som chcela stáť.

Vedúca našej skupiny združenia manželiek Denise Hunchbergová bola kedysi celkom milá, ale keď jej zachutila moc, zmenila sa na falošnú a bláznivú. Privádzalo ma do šialenstva, keď táto akože autorita utláčala mladšie manželky. Vždy, keď mi vynadala alebo si utáhovala z niekoho poza chrbát, v duchu som si oblízala prsty a zotrela jej z nafúkanej tváre otrasne nakreslené obočie.

Keď som sa občas cítila skutočne nanič, premýšľala som, že nepoviem Denise – žene, čo sa tvárila, že jej postavenie v miestnom združení je to isté, čo vedenie slobodného sveta –, že sa jej manžel dvakrát vyspal s medicčkou, kým bol prápor v zámorí. Keď mi naposledy Denise svojím malým prstom prísne mávala pred nosom, že som na benefičnú akciu zabudla priniesť pečivo na hot-dogy, takmer som ju poslala do pekla. Vedela som však, že to nemôžem urobiť. Bola som dosť múdra, aby som spravila niečo také hlúpe. Bolo by hrozné rozbiť rodinu, a okrem toho, niečí manžel by mal problém, že si jeho žena pustila hubu na špacír, takže som sa musela naďalej tváriť dospelo a prítomne.

Manželky dôstojníkov mali mať inú úroveň než manželky vojakov, a ja som to Frankovi jednoducho nemohla urobiť. Niekedy som si vo Fort Cypre pripadala ako ryba v akváriu v predajni Walmart. Priveľa rýb, nedostatok jedla, a žiadna šanca ujsť na druhú stranu tej otrasnej nádrže.

Aj naše dcéry si museli strážiť dobrú reputáciu. Teda takú dobrú, ako sa len dalo dosiahnuť u štyroch dospievajúcich dievčat. Na vojenskej základni sa reči šíрили rýchlosťou svetla a o Springovkách roznášali semienka klebiet kade-tade po meste.

Niečo sa otočilo v rozhovore, kým ja som premýšľala o Denise, pretože som začula Amy, ako vraví: „A otec má bezpečnejšie zamestnanie ako ktokoľvek iný. Dokonca ani nemusí nosiť zbraň.“

Nikto ju neopravoval.

Raz som jej túto malú milosrdnú lož povedala, aby sa cítila lepšie.